

de zwam op een bord te laten vervloeien, het nat af te gieten en wat Arabische gom en nagelolie toe te voegen en te schudden.

De waterval van Reinhardstein. Het water valt 60 m diep in de vallei van de Warche en is meteen de hoogste waterval van België.

Kasteel Reinhardstein. Het kasteel, vandaag uniek in België, werd opgetrokken in 1354. Nadat het was vernield, werd het vanaf 1969 herbouwd in overeenstemming met

de historische gegevens. Een verzameling wapens, wandtapijten, liturgische kledij en levensgrote handgemaakte beelden dragen bij tot de historische waarde van deze plek.

Het kasteel kan tegen betaling bezocht worden. Het is een begeleid bezoek in het Frans en het Nederlands.

Het kasteel heeft zijn eigen bier. Het wordt gebrouwen in de abdij van Val Dieu en is dus een Val Dieu bier maar dan voorzien met een etiket van het kasteel.

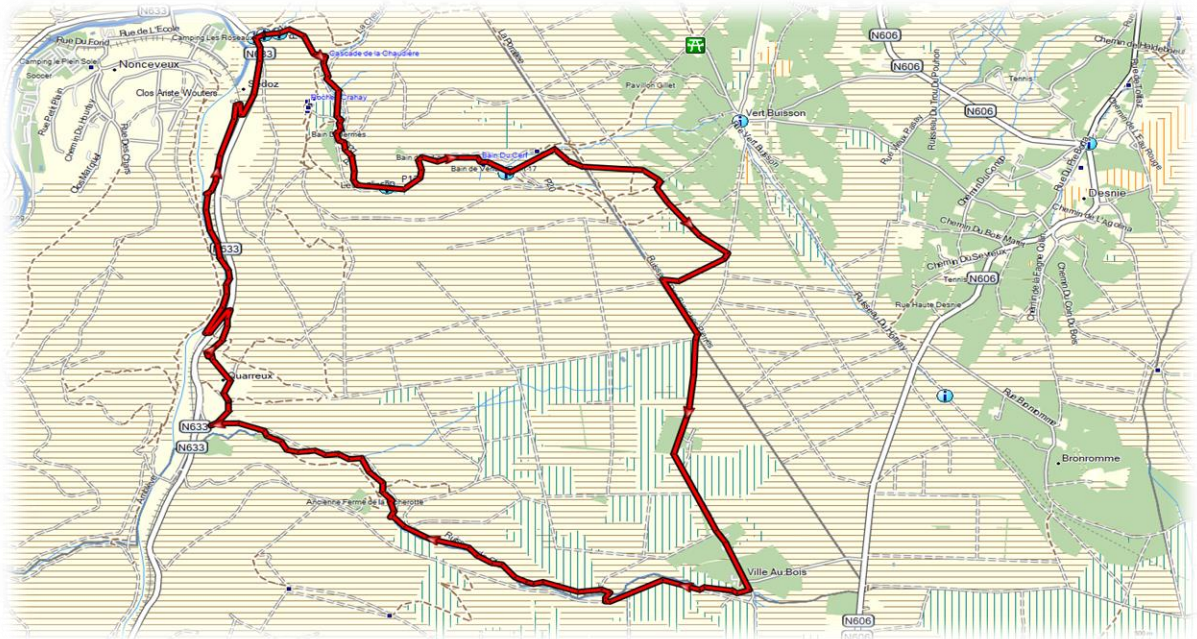

Aan het kasteel doen we uiteraard een terrasje om ons vochtgehalte op peil te houden. Geert zit op een paard en is er blij mee.

Vrijdag 9 augustus 2024

- Wandeling : Luswandeling langs de ontstuimige riviertjes Ninglinspo en Chefna
- Gebied : Aywaille
- Afstand : 14 km
- Stijgen : 400 m
- Dalen : 400 m
- Duur : 5 uur

Vandaag doen we een van de mooiste wandelingen van de Belgische Ardennen. Het traject leidt wandelaars langs de Ninglinspo, een berggriviertje in de provincie Luik, doorheen

het prachtig groene heuvellandschap rond Aywaille. Een must voor iedereen die de Ardennen bezoekt.

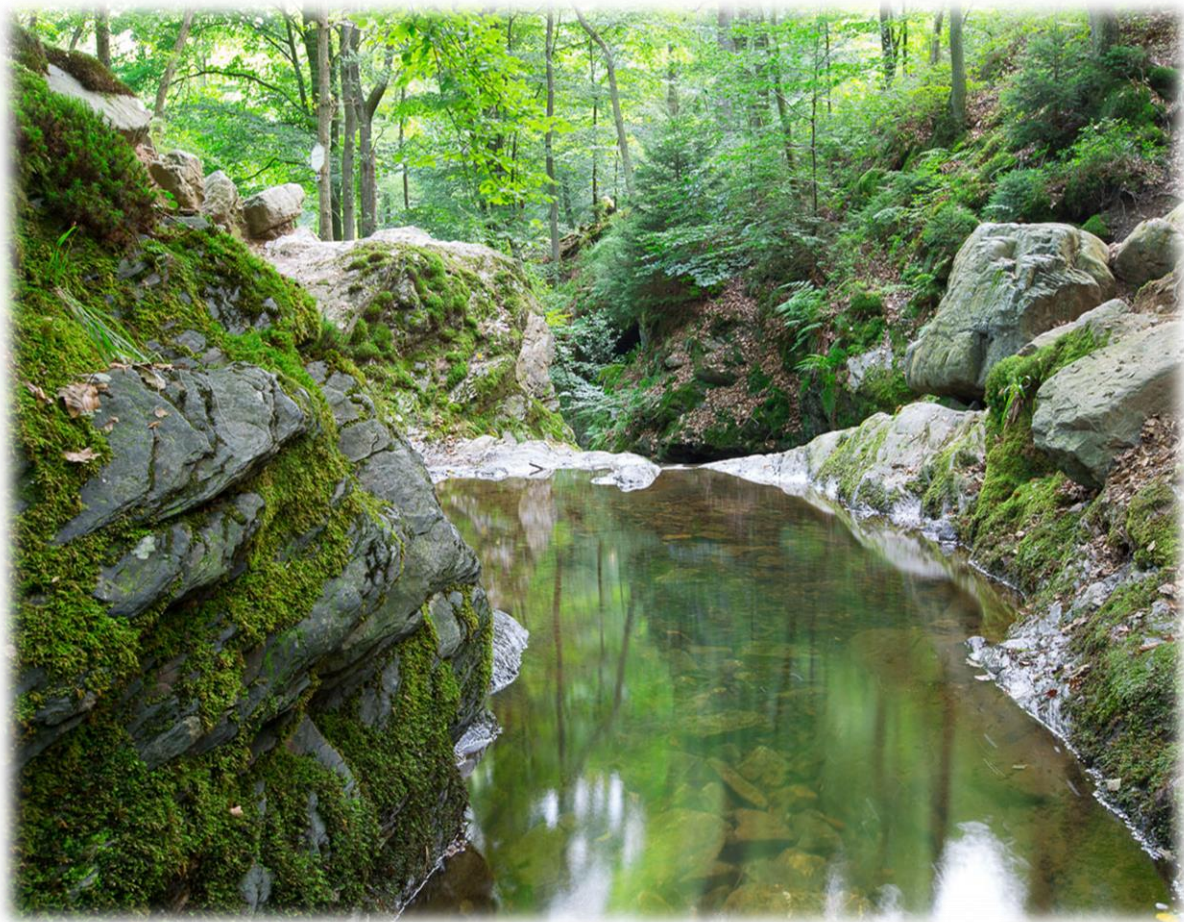
Ninglin-wat...?! Jaja, de Ninglinspo. Ning (als in: dingue), Lin (als in: lapin) en Spo (als in... Nu ja, Spo, met de O van 'cadeau'). De Ninglinspo is het enige bergriviertje dat ons

land rijk is, en is tegelijk de benaming van de wandeling die er langsheen loopt.

Het is zonder twijfel één van de mooiste wandelingen die je in de Belgische Ardennen kunt

afleggen. Iedere zichzelf respecterende wandelaar moet minstens één keer langsheen de Ninglinspo hebben gewandeld.

De loop van de Ninglinspo daalt van 420 meter naar 170 meter, is 3 kilometer lang en heeft hierdoor een gemiddeld verval van 8%. Ze overbrugt een hoogteverschil van 250 meter.

De Ninglinspo is wel degelijk een bergrivier, ook al is het een kleintje. Dit wil zeggen dat er langsheen het parcours waterbekkens zijn, waar je even met de voeten het water in kan. De watervalletjes zijn uiterst charmant en banen hun weg doorheen de rotsen.

Deze wandeling is best wel uitdagend. Veel klimmen en dalen en soms is het even zoeken welke richting je nu precies uit moet. Maar verdwalen is praktisch onmogelijk.

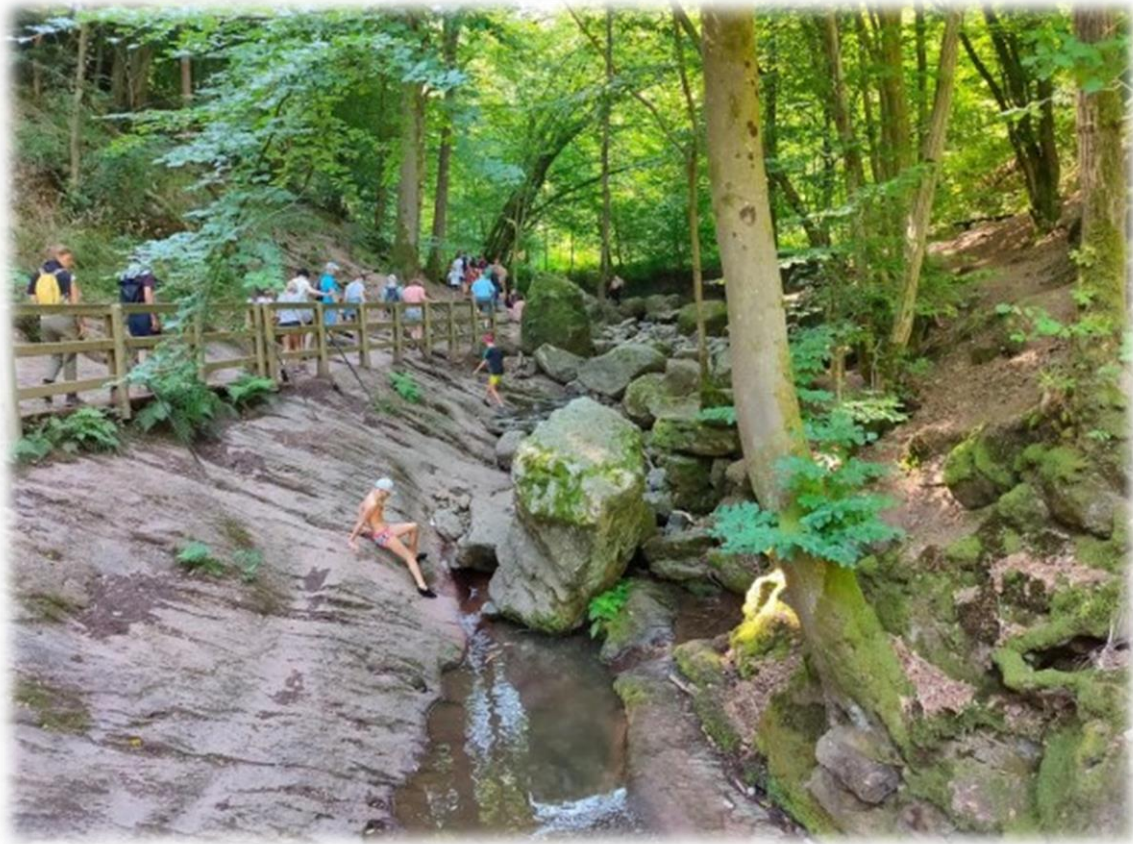

De merkwaardige naam 'Ninglinspo' is het gevolg van een schrijffout van Franse cartografen die een flink aantal plaatsnamen verdraaiden in het 'Ourthe-departement' welke in 1876 bij

ons gecreëerd werd. Zij verwisselden de naam van de stroom met de naam van het stuk grond daar waar de beek in de 'Amblève' stroomt.

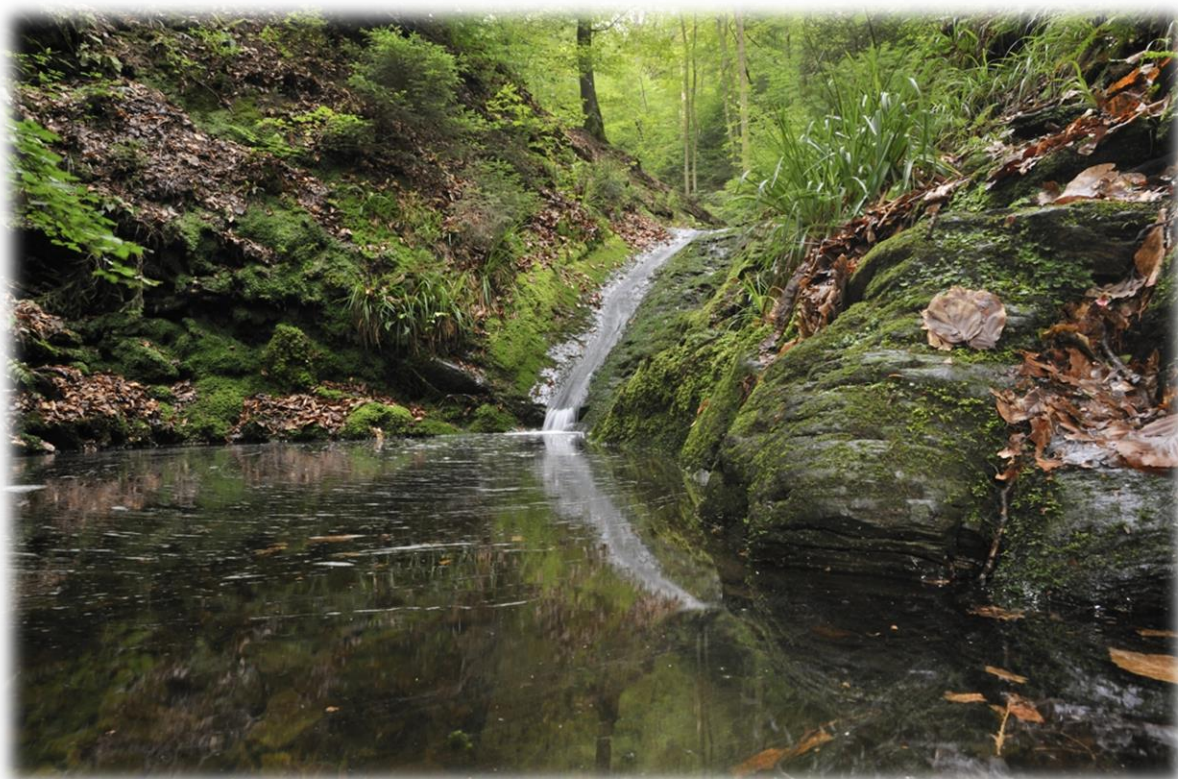

Even voorbij de bron van de Ninglinspo steken we een hoogplateau over naar en ander, al even mooi, riviertje de Chefna. De Chefna is een zijrivier van de Amblève. Vroeger heeft men in het rivierwater naar goud gezocht. Er is ooit goud gevonden, maar het was een kleine hoeveelheid. De opbrengst bedroeg 0,40 gram goud per ton gesteente.

We keren terug naar de parking via de oevers van de Amblève. De rivier ontspringt in de plaats Honsfeld in de gemeente Büllingen (Luik), op 640 m boven de zeespiegel. De

Amblève mondt uit in de Ourthe nabij Comblain-au-Pont. De vallei van de Amblève wordt gezien als een van de mooiste gebieden in de Hoge Ardennen.

Volgens de legende zijn deze kwartsietstenen de resten van een molen die de duivel zou hebben gebouwd voor een molenaar die zijn ziel aan de duivel had verkocht. De molenaar

werd gered door zijn vrouw die verhinderde dat de molen zou draaien. De duivel barstte in woede uit, vernielde de molen en doodde de vrouw. Men zegt dat als je goed luistert, het gehuil van de arme man nog altijd te horen is. Dit gebied noemt men Fonds de Quarreux.

Een warrelknoest is een tumorachtige aangroei. Dit kan ontstaan bij een plaatselijke "kwetsuur" van een boom door het afbreken van een tak, een bacteriële infectie, een

schimmelaantasting of insectenvraat. Als reactie gaat de boom op die plaats "woekeren", een gezwel vertonen. Warrelknoesten komen vooral voor bij Berk, Eik en Es.

De bomen zelf hebben er geen last van en kunnen tientallen jaren ongehinderd verder groeien. Houtbewerkers vinden woekeringen niet slecht, zij houden van warrelhout. Dat scheurt minder gauw, is mooi en exclusief, want zeldzaam en dus duur. In Amerika zijn warrels

gevonden van bijna acht meter doorsnee, woekerend rond de metersdikke stam van een sequoia

We passeren de hut van de goudelver waar we even een rustpauze nemen.

We komen voorbij een heel speciaal huis. De eigenaar is juist in zijn tuin aan het werk en geeft ons wat uitleg over de bouw ervan.

Zaterdag 10 augustus 2024

- Wandeling : Luswandeling rond de Stausee Bütgenbach
- Gebied : Bütgenbach
- Afstand : 10 km
- Stijgen : 100 m
- Dalen : 100 m
- Duur : 2,5 uur

Vandaag doen we een wandeling rond het meer van Burgenbach. Het meer van Butgenbach is een stuwmeer gelegen op de rivier de Warche. Het meer heeft een oppervlakte van 120

hectare. De gemiddelde diepte van het meer is 9 meter en het diepste punt is 18 meter. De maximale lengte is 3 km en de maximale breedte is 0,5 km.

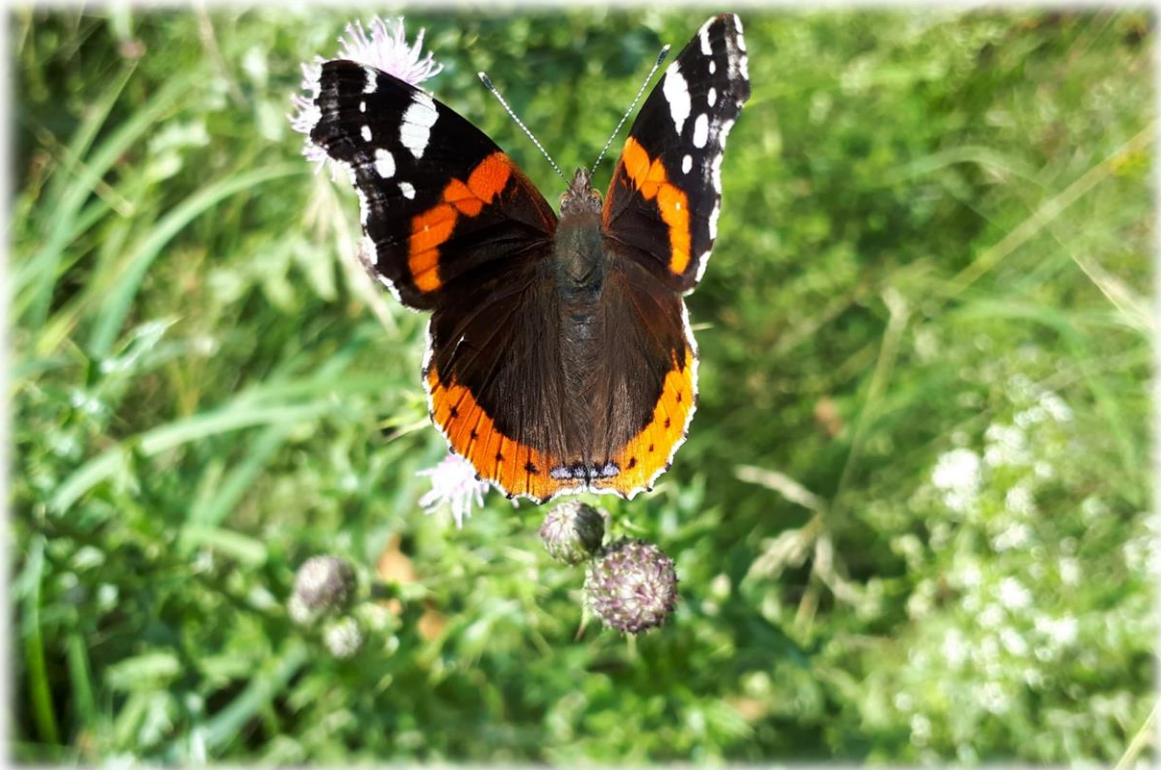

De plant wordt vlinderstruik genoemd omdat hij vlinders aantrekt. Een andere benaming is herfstsering, omdat de bloeiwijze op die van de sering lijkt. De plant bloeit van juli tot

september. De bloemen van de wilde soort zijn lichtpaars, maar kwekers hebben ook donkerpaarse, roze en witte cultivars ontwikkeld. De struik kan zo'n drie meter hoog worden.

Het meer bevindt zich in de Belgische Oostkantons, op de rand van het plateau van de Hoge Venen. Het is een toeristische trekpleister voor watersporters. Men kan er zeilen,

windsurfen, kajakken, waterfietsen, zwemmen en sportvissen. Motorboten zijn niet toegelaten.

De dam werd aangelegd van 1929 tot 1932, is 140 m lang en heeft een hoogte van 23 meter. De centrale kan jaarlijks ongeveer 2,2 miljoen kWh energie leveren en wordt uitgebaut door Electrabel.

Op de westoever van het meer lag vroeger het station Bütgenbach dat onder andere door een toeristentreintje werd bediend.

De grote stinkzwam kan rond het meer worden aangetroffen van mei tot november. Evenwel hebben we er nu geen enkele gevonden. Zijn geur trekt insecten aan die voor de verspreiding van de sporen zorgen. De sterke geur doet niet vermoeden dat deze paddenstoel ook eetbaar is. De steel van jonge exemplaren van de grote stinkzwam is eetbaar; naarmate hij ouder wordt neemt het psilocainegehalte toe waardoor hij te giftig wordt voor consumptie. Het

heksenei, ontdaan van de sporenlaag, wordt gebakken opgediend en geldt in sommige culturen als middel om de geslachtsdrift te stimuleren.; dit vanwege de uiterlijke overeenkomst van het volwassen exemplaar, met het mannelijk lid. Deze veronderstelde werking is echter nooit aangetoond.

De erica of dopheide staat momenteel in bloei. Decoratief wordt dopheide in bosjes samengebonden en geweven tussen gegalvaniseerde ijzerdraad om heidematten of ericamatten van te maken. Zowel de dikte van de matten, als de origine van de dophei bepalen de

kwaliteit en zichtdichtheid van de matten. Heidematten doen vooral dienst als decoratiemat tegen een draadafsluiting. Op die manier kan er een schutting tussen twee tuinen geplaatst worden die de privacy respecteert.

De staart van de hagedis is ongeveer even lang als zijn lichaam. De hagedis kan zijn staart loslaten wanneer hij wordt aangevallen. De staart groeit na verloop van tijd terug aan. Foto onder is een hagedis zonder staart.

Hier kan je makkelijk een hazelworm tegenkomen.. Er zijn vier soorten reptielen in de Ardennen; de hazelworm, de ringslang, de gladde slang en de zwarte adder. Enkel de beet van de zwarte adder is gevaarlijk. Het gemiddelde aantal slangenbeten in België per jaar is echter niet meer dan twee en sedert het begin van deze eeuw is er nog geen enkele dode beet opgetekend. De zwarte adder wordt echter steeds zeldzamer.

In dit gebied zitten er verschillende roofvogels. De rode wouw en de buizerd zijn de meest voorkomende. De rode wouw is een soort havik. Een volwassen exemplaar is circa 62 centimeter groot, 750 tot 1000 gram zwaar en heeft een spanwijdte van ongeveer 160 cm. Het uiterlijk lijkt op dat van de buizerd, maar de rode wouw is meer roodachtig en heeft een diep gevorkte staart. De rode wouw jaagt op kleine en middelgrote zoogdieren en vogels, grote insecten, maar kan ook prooien van andere roofvogels afpakken. Daarnaast is hij een aaseter. Hij heeft een voorkeur voor halfopen landschappen, waar hij in landbouwgebieden kan jagen en in kleine bossen kan broeden.

De buizerd is een middelgrote tot grote roofvogel en is eveneens een havikachtige. De vogel jaagt gebruikelijk in open land, maar nestelt in bosranden. Normaal gesproken bestaat de prooi van een buizerd voornamelijk uit kleine zoogdieren, amfibieën (zoals kikkers) en kleine vogels, maar hij is bij gelegenheid ook een aaseter. De roep van de buizerd klinkt als een gerekt klagend gemiauw. Wanneer men een nest nadert, beginnen de buizerds opgewonden en miauwend boven de boomkruinen te vliegen. Door de typische vlucht is de vogel gemakkelijk te herkennen; enkele vleugelslagen, kort zweven en dan weer een paar slagen. De buizerd is een uitgesproken langzame vlieger met zijn brede vleugels en de korte, brede staart. Vaak kan worden waargenomen dat een buizerd door een of meer kraaien, die in zekere zin zijn voedselconcurrenten zijn, wordt weggejaagd. De buizerd maakt ook graag gebruik van de thermiek. Op een mooie voorjaarsdag zijn vaak groepen buizerds te zien die zweven in de opstijgende warme lucht in een thermiekbel. Vanaf de laatste decennia van de 20e eeuw is het buizerdbestand in de Benelux verveelvoudigd ten opzichte van de jaren zestig, toen de vogel door gebruik van pesticiden daar bijna verdwenen was. Bij buizerds

bestaat een grote kleurvariatie, er zijn erg donker gekleurde exemplaren terwijl er ook zijn met een bijna witte onderkant. Het bovengedeelte is effen, terwijl aan de onderkant verschillende dwarsbanden getekend zijn. De staart van een volwassen buizerd heeft naast de donkere eindband nog 8-10 smalle donkere dwarsbanden. De spanwijdte van de vleugels is ongeveer 113 tot 128 cm. De totale lengte van kop tot staart is ongeveer 51 tot 57 centimeter. Een cirkelende buizerd is te herkennen aan de lange en brede vleugels en aan de relatief korte, breed gespreide staart. Mannetjes en vrouwtjes zijn alleen naast elkaar, bijvoorbeeld wanneer ze samen rondcirkelen te onderscheiden, waarbij het vrouwtje in de regel iets groter is dan het mannetje. Wat voedsel betreft is de buizerd een flexibele vogel en een opportunist; hij eet wat voorhanden is. Veldmuizen, mollen of konijnen vormen vaak het hoofdvoedsel samen met kikkers en kleine vogels. Een buizerd kan als het nodig is snel overschakelen op een ander voedingspatroon: ook dieren als eekhoorns, hazelwormen, waterhoentjes, insecten, verschillende amfibieën of vissen zijn dan niet veilig. Ook eet hij wel aas, meestal verkeersslachtoffers. Als hij een prooi ziet vanaf zijn uitkijkpost laat de buizerd zich er als een baksteen op vallen.

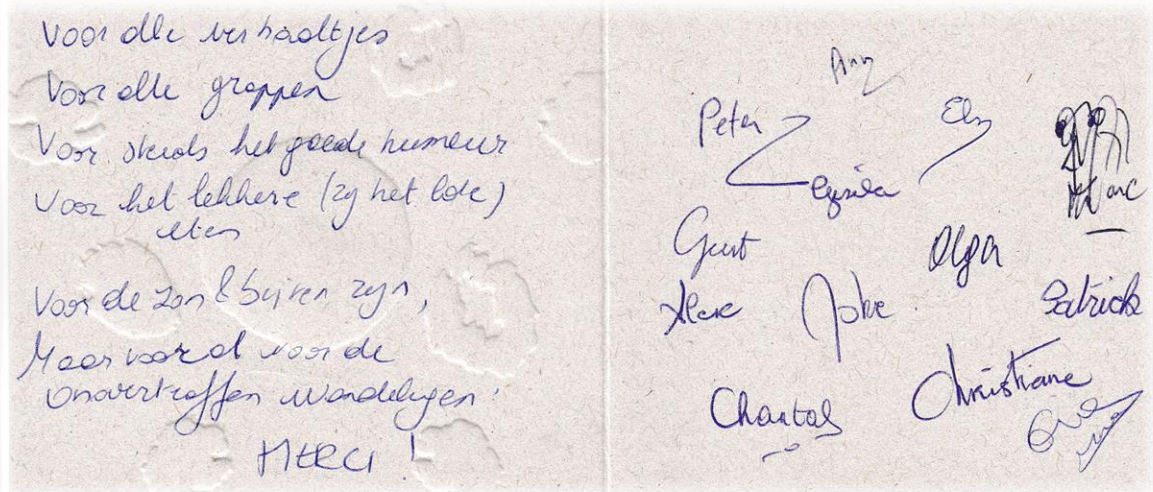

Hoewel ze ongelooflijk schattig zijn, zijn wasberen een erg invasieve soort die in België niet thuishoort. In Wallonië is geweten dat er ondertussen maar liefst 50.000 exemplaren leven. En dat allemaal in slechts een paar jaar tijd. Het is een nachtdier vandaar dat we hem niet makkelijk zullen tegenkomen. Zijn poten zijn ronduit fascinerend: de voorpoten lijken op mensenhanden, wat hem een opmerkelijke behendigheid geeft, terwijl de gewrichten van zijn

achterpoten zo flexibel zijn dat hij ze 180 graden kan draaien. Zo kan hij makkelijk achterstevoren een boom afdalen, veel vlotter dan bijvoorbeeld een kat. De wasbeer gaat zijn voedsel eerst onderdompelen in water, niet om het te wassen maar omdat de zenuwuiteinden in zijn poten het best werken als ze nat zijn.

Hieronder een kaartje die mij werd overhandigd door de deelnemers van de groep.

Wel, het was voor mij een eer om deze zeer toffe groep te mogen begeleiden. Ik heb er veel plezier aan beleefd. Dank aan de groep voor het kaartje, het drinkgeld en het cadeautje.

De blaren en de kleine verwondingen die jullie hebben opgelopen zullen spoedig genezen.

Misschien zien we elkaar ooit nog weer.

Andere reisverslagen van deze jongen kun je terugvinden op www.ludwighaese.be

Ludwig D'Haese

benaltijdweg@gmail.com

Tekst

Ludwig D'Haese

Foto's :

Ludwig D'Haese en andere groepsleden